

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Berendy Beatrix Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Berendy Beatrix ügyvéd) által képviselt felperesnek - a dr. Farkas Attila Erik ügyvéd által képviselt alperes ellen, határozat hatályon kívül helyezése iránt indult perében, a Fővárosi Törvényszék 2014. május 16. napján kelt 31.P.24.641/2013/9. számú ítélete ellen, a felperes részéről 10. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 10.000 (tízezer) forint fellebbezési eljárási perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes a keresetében az alperes által 2012. június 16-17. napján rendezett Atlétikai Magyar Bajnokság 1500 méteres férfi síkfutás eredményeit megsemmisítő versenybírói határozat elleni óvást elutasító döntést felülbíráló számú alperesi elnökségi határozat hatályon kívül helyezését, továbbá az eredmények törlésének mellőzését, valamint az eredmények nyilvánosságra hozatalát kérte.

Az alperes a kereset elutasítását indítványozta. Rámutatott, hogy az alperesnek nem a felperes, hanem a BEAC a tagja, és a BEAC-nak a versenyzője a felperes.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 36.000 forint perköltséget.

Az ítélet indokolása értelmében a felperes az alperesi sportszövetségnek nem tagja, ezért a 2004. évi I. törvény (Stv.) 28. § (1) bekezdésére tekintettel a régi Ptk. 62. §

(6) bekezdés alapján keresetösségi joga nincs az alperes által hozott határozatok megtámadására. Kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy a sérelmezett határozat nem versenyengedély kiadásával függ össze, a felperes versenyengedéllyel rendelkezett, így az Stv. 3. § (6) bekezdése a bíróság hatáskörét nem alapította meg. Kiemelte az Stv. 14. § (2) bekezdése, 33. § (4) bekezdése felhívásával, hogy az Stv. 47. § (1) bekezdés b) pontja szerinti esetben a Sport Állandó Választottbíróság rendelkezik hatáskörrel a jogvita elbírálására. Így az Stv. egyéb rendelkezései alapján sem látta megállapíthatónak a jogvita elbírálására a bíróság hatáskörét, ezért elutasította a keresetet. Megjegyezte, hogy az ASZ 125.5. pontban foglaltakra figyelemmel sem lett volna alapos a kereset, és az ASZ 125. pont alapján a versenybíró megítélését a bíróság nem bírálhatja felül. A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdés szerint határozott.

Az első fokú ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását, másodlagosan az ítélet megváltoztatását és a keresetnek helytadást kért. Vitatta az elsőfokú bíróság ténymegállapításait, a versenyszám előtt és alatt történtek vonatkozásában a csatolt DVD-n rögzítettek alapján is. Megítélése szerint az alperes állításait nem bizonyította, a tényállás hiányos, a versenyszabályzat a versenyeredmények újrafutás elrendelése nélküli megsemmisítésére a versenybíró nem hatalmazta fel, így arra sem, hogy a versenyeredményeket mérlegelési jogkörében eljárva érvénytelenítse. Előadása szerint a per során az Stv. 3. § (6) bekezdésére való hivatkozást nem tartotta fenn, a Pp. 23. § (1) bekezdése fb) pontjára való hivatkozást azonban továbbra is fenntartotta. Utalt a MASZ Versenyszabályzat és Versenyrendezési Útmutató V. pontjára, melynek alapján a felperes csak a BEAC versenyzőjeként indulhatott. A versenyeredmény megsemmisítése azonban nem közvetlenül a BEAC-nak, hanem személy szerint felperesnek okozott jogsérelmet, ezért a jogi álláspontja szerint a felperes a BEAC leigazolt versenyzőjeként rendelkezik keresetindítási joggal. Előadta, hogy a Sport Állandó Választottbírósághoz a keresetet 2012. június 28. napján benyújtotta, azonban arra a mai napig semmiféle választ nem kapott, a bíróság előtti perindításra pedig 30 napos határidő állt rendelkezésére.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a felperes keresetösségi joga hiányát. Vitatta a felperesnek a sporteseményen történtekekre tett előadását fenntartva az elsőfokú eljárásban kifejtetteket.

A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

A másodfokú bíróság a Pp. 256/A.§ (1) bekezdés f) pontja és (3) bekezdése alapján a felek tárgyalás tartása iránti kérelme hiányában a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el.

Tény, hogy a felperes nem tagja az alperesi sport szervezetnek.

A felperes által felhívott Pp. 23. § (1) bekezdés fb) pontja a törvényszék hatáskörét

megalapító szabályt tartalmaz, amely önmagában a felperes keresetindítási, illetőleg igényérvényesítési jogosultságát nem alapítja meg. A Pp. 23.§ (1) bekezdés fb) pont első fordulata a régi Ptk. 62. § (6) bekezdése alapján előterjesztett keresetek tekintetében alapítja meg a törvényszék hatáskörét.

A régi Ptk. 62. § (6) bekezdés szerint az egyesület szervei által hozott határozat megsemmisítése iránt az egyesület tagja indíthat keresetet. Miután a felperes nem tagja az alperesnek, így az alperes adott szerve által hozott határozat megtámadására a Ptk. 62. § (6) bekezdés alapján nem volt jogosult.

A Pp. 130. § (1) bekezdés g) pontja szerint a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül el kell utasítani, illetve a Pp. 157. § a) pontja alapján alkalmazandó 130. § (1) bekezdés g) pont szerint a pert meg kell szüntetni, ha a pert nem a jogszabályban erre feljogosított személy indítja. A Ptk. 62. § (6) bekezdése konkrétan meghatározza, hogy mely személy, nevezetesen a sérelmes határozatot hozó egyesület, jelen esetben az alperesi sportszövetség tagja a feljogosított a perindításra; miután a felperes nem tag, így a Pp. 130. § (1) bekezdés g) pontja alkalmazásának lett volna helye.

Ugyanakkor megállapítható volt, hogy a felperes a keresetét nem kizárólag a Ptk. 62. § (6) bekezdésére, hanem a Stv. rendelkezéseire, illetve egyéb szabályzatra is alapította. Ezért a bíróságnak vizsgálnia kellett a felperes perbeli legitimációját, illetőleg kereshetőségi jogát egyéb jogszabályok alapján is.

Kereshetőségi jog az az igényérvényesítési jogosultság, amely azt határozza meg, hogy az alanyi jog a konkrét felperest adott tényállás alapján, adott alperessel szemben megilleti-e. A perbeli legitimáció ezzel szemben részben eljárási, részben anyagi jogszabályban szabályozott perindítási jogot jelent. A kereshetőségi jog és a perbeli legitimáció között a különbség lényegében a jogkövetkezmény tekintetében van. Perbeli legitimáció hiányában a Pp. 130. § alkalmazásának van helye, míg a kereshetőségi jog hiánya a kereset érdemi elutasítását eredményezi.

Az alperes sportszövetség, így rá elsődlegesen az Stv. rendelkezései alkalmazandók. A kereset tárgyát képező határozatok meghozatalakor hatályos és így alkalmazandó Stv. rendelkezéseit az elsőfokú bíróság helytállóan hívta fel.

A másodfokú bíróság kiemeli, hogy az Stv-t 2012. január 1. napjától módosító 2011. évi CLXXII. tv. átalakította a magyar sport irányítási rendszerét, hangsúlyosabban előtérbe helyezve a sport civil jellegét, a szövetségi autonómiát, az önkormányzati elven alapuló működést. Ebből következően az alperes működésébe bírósági beavatkozásra csak kivételesen, a törvényben meghatározott esetben és módon van lehetőség.

Az Stv. konkrétan meghatározta, hogy mely esetekben, ki által biztosított a bírósághoz fordulás joga. Az Stv. rendelkezései így nem kizárólag a perbeli legitimációt, a kereshetőségi jogot, hanem a sport jogviszony jellemzői, a szervezeti felépítés, a szervezeti működés autonómiája alapján az igényérvényesítési jogosultságot is meghatározzák.

Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy a kereset tárgyát képező

határozatok tartalma nem versenyengedély kiadására, visszavonására, illetőleg igazolásra, átigazolásra vonatkozik, továbbá nem is ezekkel kapcsolatos a felek közötti jogvita, melyből következően a keresetet az Stv. 3. § (6) bekezdése nem alapítja meg.

Ezen túlmenően az Stv. 14. § (2) bekezdése sportfegyelmi büntetést kiszabó másodfokú határozattal szembe engedi meg a bírósághoz fordulást, míg a 33. § (4) bekezdése a sportszervezet indulási jogát megtagadó határozattal szemben ad lehetőséget bírósági eljárásra. Az Stv. tehát kifejezetten meghatározza, hogy mely esetekben és kinek van joga az autonóm sportszervezet adott szerve által hozott határozatok megtámadására bíróságon. A kereset benyújtásakor hatályos - fentebb felhívott - Stv. rendelkezései által meghatározott bírósági eljárást megalapító tények a jelen esetben nem voltak megállapíthatóak.

Az Stv. ezen túlmenően, illetőleg adott esetben a bírósági eljárással vagylagosan lehetőséget ad a Sport Állandó Választottbírósághoz fordulásra. Az Stv. 47. § (1) bekezdése kifejezetten a Sport Állandó Választottbíróság hatáskörét alapítja meg a sporttal kapcsolatos, a sportszövetségek és a sportolók közötti sporttal kapcsolatos jogvitákra. A jelen per tárgyát képező verseny lebonyolítása és azzal kapcsolatban hozott határozatok mind a sporttal kapcsolatos jogvitát jelentik, így az Stv. 3. § (6), 14. § (2) és 33. § (4) bekezdésén túlmenően egyéb kifejezett jogszabályi rendelkezés hiányában a per tárgyát képező jogvita nem tartozik a rendes polgári bíróság hatáskörébe. Az Stv. rendelkezésin túlmenően az alperes belső szabályzatai is meghatározzák egy adott verseny lebonyolítása során a versenyzők magatartásával kapcsolatos eljárási rendet. Az alperes ennek során meghozott versenybírói döntés, az elleni óvásra hozott döntés, és e határozat ellen az alperes elnökségéhez fordulási jogán túlmenő jogorvoslatot, így különösen a rendes polgári bíróság előtti jogorvoslatot az alperes saját szabályai sem engedtek az Stv. már idézett rendelkezéseivel összhangban. Miután az adott határozat nem támadható meg a felperes által bíróság előtt, így az adott határozatokban foglaltak mellőzésére, az eredmény nyilvánosságra hozatalára irányuló igény érvényesítésére sem lehetett jogosult a felperes. Az Stv. alapján a sport tevékenység és ezen belül a versenyzés, valamint ezzel kapcsolatos bármely sérelem az Stv. fentebb felhívott rendelkezésein túlmenően a sport civil jellege alapján az autonómia körébe tartozik, amely így nem adhat lehetőséget sem a bírósági beavatkozásra. A felperesnek nincs olyan anyagi jog által biztosított alanyi joga, amely alapján - az előbb kifejtett jogszabályokon túlmenően is - igényt érvényesíthetne az alperessel szemben.

Az alperes autonóm, önkormányzati működésen alapuló szervezet, amely tevékenységét elsődlegesen az Stv. rendelkezései alapján végezte és mindehhez képest csak kiegészítő szabályként érvényesülhetett a már korábban hivatkozott Ptk. 62. § (6) bekezdése is.

Az nem vitás, hogy az alperes versenyszabályzata szerint a felperes csak mint a BEAC versenyzője indulhatott, azonban önmagában az a hivatkozás, hogy a támadott határozatok személy szerint a felperesnek okoztak jogsérelmet, nem alapít meg a felperes oldalán igényérvényesítési jogosultságot. Az Stv. mint speciális, a felek között érvényesülő jogszabály és az azon alapuló alperesi szabályzatok a

felperest nem, csak azt az egyesületet jogosítják fel eljárásra, amelynek versenyzőjeként a felperes indulhatott az adott versenyen. A felperes így alaptalanul hivatkozott arra, hogy mint a BEAC leigazolt versenyzője keresetindítási joggal rendelkezik. Önmagában az, hogy a felperes a Sport Állandó Választottbírószághoz benyújtott keresetere a mai napig választ nem kapott, az Stv. 47. § (1) bekezdés b) pontjára is figyelemmel nem alapítja meg a jelen polgári bíróság elotti igényérvényesítési jogosultságát.

A kifejtettek alapján a felperesnek a keresete tekintetében sem perindítási jogosultsága, sem keresetőségi joga nem volt megállapítható. A vagylagosan megjelölt jogalapok alapján a megállapítások részben eltérő jogszabályokon alapultak, és a már felhívott per megszüntetési okon túlmenően a kereset érdemi elutasítását is eredményeznie kellett, így az elsőfokú bíróság helytállóan döntött a kereset elutasításáról.

A Fővárosi Ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 256/A. § (6) bekezdés alapján alkalmazandó Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a másodfokú perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdés szerint rendelkezett. A fellebbezési eljárásban az alperesnek igazolható költsége a jogi képviselője által előterjesztett ellenkérelem elkészítésével merült fel. E tevékenységgel arányos a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5), (6) bekezdés szerinti munkadíjat állapított meg a másodfokú bíróság, figyelemmel arra, hogy nem volt adat az alperesi képviselő ÁFA fizetésre kötelezettségére.

Budapest, 2015. január 6.

Dr. Merőtey Anikó s.k.
a tanács elnöke, előadó

. Molnár Ágnes s.k.
bíró

Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Réczi Imréné

bíróági ügyintéző